

opusdei.org

Prelaadi kiri (jaanuar 2008)

Selle kuu kirjas piiskop Echevarría tuletab meile meelde, et peaksime eeskuju ja sõnaga oma usku edasi andma, respektierides alati igaühe rahu.

15.01.2008

Minu armsad lapsed, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Alates 25.-ndast detsembrist, mõtleb igaüks meist Kristuse sündimise peale, Isa Igavese Sõna peale, mis sai

lihaks, sündis Neitsi Maarjast, et meid lunastada. Kristlike traditsioonidega maades, kus austatakse kristlikku vagadust, väljendub rõõm sellest imelisest müsteeriumist mitmesugusel viisil. Paljud hea tahtega mehed ja naised, muuhulgas ka mitte-kristlased jagavad siis katoliiklastega rahu, õigluse ja ühtsuse ideaale, mida need pühad inimestes äratavad ja mis annab tõendust sellest, kuidas Kristuse sõnum tegutseb inimolendite sügavaimas sisemuses. Sellest hoolimata, ka selle igatsuse ärkamine - mis on üsna tähtis, eriti neil momentidel kui paljudes maades ja südames puudub rahu - Jõulude tähtsaim sõnum on see sündmus ise, mida me pühitseme. Püha Isa meenutab meile mõned päevad enne Jõulupühi ” See tuli, mis Petlemas meie elu valgustajaks sai, näitas maailmale teerada, mis juhatab meid humanismi täiusele.

Kui mõni inimene ei usu, ega tunnista tõsiasja, et Jumal inimeseks sai, mis mõtet on tal siis Jõulupühi tähistada? Pühitsemine muutub siis mõttetuks. Esmajärjekorras meie, kristlased oleme kohustatud uuesti tugevdama sügavalt ja mõistusega oma usku Kristuse sündimise tõesse, et võiksime kõigi ees tunnistust anda, et see ennekuulmatu kingituse rikkus ei ole üksnes meie, vaid igaühe jaoks. (Benedictus XVI, pöördumine üldaudientsil, 19. detsembril 2007.a.)

Jõulupühad toovad meie ette taaskord asjaolu, et peaksime koos Kristusega palju töötama selle nimel, et Lunastustöö vilja kanda võiks. Petlema karjased olid meile eeskujuks: *kui nad talli juurde rutates Maarja, Joosepi ja lapse sõimes magamas leidsid, pöördusid nad rõõmsalt oma töö juurde tagasi. Nad olid sisemiselt muutunud, nad ülistasid ja kiitsid Jumalat selle eest, mida nad olid näinud ning neil oli*

üksainus soov – oma naabritele ja sugulastele sellest teada anda. *Ja kõik imestasid, kui nad kuulda said, mida karjased jutustasid* (Lk. 2,16-20).

Võime oletada, et nii, nagu ka tänapäeval, need karjased olid pigem tagasihoidlikud, kui jutukad inimesed. Kui keegi inimene tunneb endas suurt rõõmu, siis tahab ta sellest kindlasti ümberkaudsetele teada anda. Veel enam juhul, kui on tegemist üliloomuliku kogemusega, mida Jeesus meile võimaldas. Seda õnne on võimatu endas hoida, sest kristlik kutsumus sisaldab endas vajadust teha apostolaati. Rõõm teadmisesest, et Jumal on meid lunastanud, ei mahu ühesse südamesse. Püha Augustinus on öelnud: ” kes suudab tagasi tuua kasvõi ühe inimese, päästab oma hinge. Mõelgem siis, mida tähendab, teisi hingi Jumala teele viia, neid pühenduma suunata. See on imeline.....Heal on loomulikult kalduvus edasi kanduda. Kui mina

näiteks saan tunda midagi head, tekib mul iseenesestmõistetavalt tugev soov, et ka teised sellest õnnest osa saaksid” (Püha Josemaría, 29.XII. 1959).

Vaatamata sellele on paljudes piirkondades selline ettekujutus, et ei ole kohane teistega oma ususse puutuvatest kogemustest rääkida – nii öelda – teiste eraellu sekkuda, mis sarnaneb rünnakuga intiimsfääri. Sellist hoiakut ei tohiks me aktsepteerida ja otse vastupidi, alati vastusteks ja vestlusteks valmis olema, kui keegi meie lootuse ja kristliku kutsumuse vastu huvi tunneb, meil peaks olema soov, et see pääsemise rõõmusõnum kõigi meie sugulaste, sõprade ja tuttavate kõrvadeni jõuaks. Me ei või piirduda ainult eeskujuga, sest näide üksi ei piisa, isegi siis, kui see on hädavajalik. Tuletagem meelde etteheidet, mida Jumal neile tegi, kes ei hoiatanud inimesi

ebajumalakummardamise eest: *Nad on eimidagi muud, kui tummad koerad, nad ei ole võimelised haukuma. Nad lebavad ja näevad und ning püsivad meelsasti oma rahus .* (Js. 56,10)

Minu pojad ja tütred, olgem valvsad, et meil ei oleks vaja Jumalalt selliseid noomitusi kuulata. Me lakkaksime olemast maa sool ja maailma valgus. Seda ei või sündida. Kas sa mõistad oma apostellikku indu, nagu oleks see üleloomulik instinkt? Kas sa palud Jumalat, et ta annaks sulle igapäevaseks vestluseks õiged sõnad, nii sinu eriala valdkonnas, kui vabal ajal. Peaksime jutustama inimestele, nii meestele kui naistele jumalikust armulikkusest, mis avaldus Jumalapoja maailma tulemises. Peaksime neile ütlema, et Jumal vajab meie abi oma armastuse-, elu-, ja rahusõnumi kuulutamisel.

Mõned nädalad tagasi avaldas
Usuõpetuse kongregatsioon noodi
mõningatest evangeliseerimise
mõistetest, mille üle Benedictus XVI
kõigil mõtiskleda soovitab.

Muuhulgas tuleb see dokument
meelde, et „kui me kutsume siiralt
mõne inimese mõistuse ja vabaduse
kohtumisele Kristuse ja Tema
evangeeliumiga, ei ole see tema
suhtes ebasünnis vahelesekkumine,
vaid regulaarne abipakkumine, mis
inimestevahelised suhted
viljakamaks muudab” (Usuõpetuse
kongregatsioon, 3.XII.2007 Nr.5). Veel
enam: ”Kui inimene vahendab
teistele ja aitab tundma õppida
tähtsaid usuelu sündmusi ja tõdesid,
siis ei ole tegemist mitte ainult
inimliku dialoogiga, teadvustamise ja
õpetusprotsessiga, vaid see vastab
veel ühele antropoloogilisele
tõsiasjale: inimesele on omane soov,
oma head ka teistele tunda
anda.” (Ebd. Nr.7) Loomulikult
respekteerime me alati teiste sisemisi

veendumusi ja vabadust ning isegi kaitseme neid. Igasugune vägivald on välistatud. meil on silme ees püha Josemaría elav näide ja kuulutus: "Ma kaitsen alati südametunnistuse vabadust. Ma ei mõista vägivalda. See ei ole sobiv ei veenmiseks, ega võidu saavutamiseks" (Püha Josemaría, Vestlused, Nr.44)

Ma mäletan hästi, kuidas meie Isa sellel punktil peatus. Võibolla rääkis ta sellest sagedamini siis, kui erinevates valdkondades arusaamine levis, et ei ole vaja teistega usust rääkima, piisab sellest, kui me oma käitumisega tunnistust anname. Vastukaaluks sellele hoiakule, mis lõpuks kiriku missioonitegevuse halvata võib, reageeris püha Josemaría apostelliku tugevuse ja selgusega. "Minu lapsed peavad otsima võimalusi vestlusteks, et seda imelisust, mis meile on antud, ka teistele edasi anda. Ainult olemisest ei piisa kristlikuks angažeerimiseks.

(Püha Josemaría, koosviibimine, 25-VIII-1968)

Kui lõppes Vatikani II Kirikukogu, kannustas meie asutaja selle kirikukoosoleku suurepäraseid õpetusi tegudeks muutma: eelkõige soovitas ta meil, nii avalikult, kui ka eraviisiliselt inimestele, nende kutset pühadusele ja apostolaadile meelde tuletada, nagu kontsiil tungivalt välja kuulutas. Sellest lähtudes peame me kõigiga- kristlaste ja mittekristlaste, katoliiklaste ja mittekatoliiklastega pidevas apostellikus vestluses olema, mis kaitseb tõde ja armastust. Tema ise tegi seda kuni elu lõpuni. Mul on palju mälestusi sellest, kuidas ta olukordi ära kasutas, et inimesi sel viisil teenida.

Need olid ajad, kui seda palju arutati, kas ei oleks parem, kui me ei tooks teiste inimeste ees ristiisku esile; oli isegi sellised arvamusi, et oleks parem, kui me vestlustes teiste

inimestega kirikuga seotud asjad kõrvale jätame, nagu oleks igaühe arvamus seoses Jumalaga kehtiv ja autentne. Lähtudes evangeeliumist, võis püha Josemaría tuua palju näiteid, kuidas Kristus oma ajakaaslastega vestles ja neile jutlustas ja ta võis rõõmuga kinnitada, et nii on kristlased tegutsenud paljude sajandite jooksul, ning nad on järginud Meistri õpetust.” Selleks, et kuulutada evangeeliumit, viisid need kaksteist suurepärasest läbi vestlusi kõigiga, keda nad kohtasid, või kes neid otsima tulid. Kui Apostlid ei oleks inimestega seda üleloomulikku dialoogi ette võtnud, ei oleks kirikut üldse olemas. Sest kristlik apostolaat ei ole midagi muud, kui: *ergo fides ex auditu , auditus autem, per verbum Christi* (Ro. 10,17), sest usk tuleb siis, kui me sellest kuuleme, kuulmine aga on see, kui me saame kuulda Kristuse sõna” (Püha Josemaría, kiri 24.X.1965, Nr. 13)

Oma viimases Entsüklikas, mis räägib kristlikust lootusest, toob paavst otsustavalt selle õpetuse esile. Sellest lähtudes, ei ole võimalik, pühaduse poole püüelda, kui keegi meile abiks ei ole meie isiklikes vastustes Jumala armule, ütleb Benedictus XVI: ” Suhtlemine Jeesusega aga, on suhtlemine sellega, kes meie jaoks kõik on ohverdanud. (1.Tim.2,6). Kui oleme Jeesusega koos, siis võime olla n.ö. olemises ”kõigi jaoks”. Saagu sellest meie mõtteviis. See annab meile kohustused teiste ees” (Benedictus XVI, Entsüklika *Spe Salvi* 30.XI.2007)

Selles seisneb rõõmusõnumi edasiandmise vajalikkuse juur teiste inimeste lunastamiseks. ”Meie kutsumus olla jumalalapsena selle maailma keskel, nõuab meilt, et me ei otsiks ainult iseenda pühadust, vaid et me võiksime tallata maailma sellise teeraja, mille kaudu inimesed, üle kõigi takistuste Jumala juurde jõuda võiksid” (P. Josemaría Kohata

Kristust, Nr. 120) Niisiis, ei ole kahtlust, Jumal ootab meilt, et me oma sõpruse ja usalduse apostolaati laiendaksime, et see oleks oluline osa meie vastuvõetud kutsumusest.

Selline apostolaadi viis on iseloomulik neile usklitele, kes lähtudes kristlikust kutsumusest maailma keskel elavad, konkreetselt nende jaoks, kes oma vaimutoidu Opus Deilt saavad. Selles kuus möödub seitsekümmend viis aastat sellest, kui püha Josemaría andis otsustava tõuke apostellikule noorsootööle, millele ta pühendus tegelikult juba Opus Dei algusest peale. See oli laupäeval, 21.

jaanuaril, 1933, kui meie Isa kogus esimest korda kokku ühe väikese rühma noori mehi ja pidas neile loengu ristiusust. Millise üleloomuliku selgusega, millise rõõmu ja armastusega alustas meie asutaja seda kasvatusvahendit.

Sellele vaatamata-seda meenutas ta sageli-tuli sinna esimesse ringi ainult

kolm poissi, kuigi ta oli ennem üheksa või kümnega sellest rääkinud. Püha Josemaría ei kaotanud julgust. Täielikult uskudes ja usaldades Jumalaema ja püha Joosepi eestkostet, usaldas ta selle töö uuesti peaingel Raafaelile ja apostel Johannesele ja õnnistas neid esimesi monstrantsiga. Mõtisklegem rahulikult tema sõnade üle.” Pärast õpetust läksin ma koos nende noorte meestega kabelisse, võtsin kõigi pühakute monstrantsi, tõstsın selle üles ja õnnistasin kolme kohalolijat.

Ma nägin kolmesadat, kolme tuhandet, kolme miljonit.....musti, valgeid, kollaseid, kõigis nahavärvides, kõigis varjundites mis inimlikku armastust väljendada võivad. Ja mina ei suutnud sellest aru saada...ja nüüd on see tegelikkuseks saanud. Ma ei mõistnud seda, sest Jumal oli palju suuremeelsem” (Püha Josemaría, koosviibimine, 19.II.1975). Järgmisel

päeval, pühapäeva, 22. jaanuaril, toimus esimene katehees - hädavajalik vahend apostellikus töös noortega ja samuti täiskasvanutega. Tulid mõned poisid, keda meie Isa tundis. Nad läksid ühte kooli Madridi eeslinnas Los Pinoses. Seal ootasid neid ees paljud lapsed. Õpetlikud ettekanded, kateheesid, vaeste ja haigete külastamine, mida meie asutaja juba ammu enne tegi, on ja saavad alati olema selle apostolaadi vundamendiks, mis meie Isa sõnade järgi on meie *silmatera*. Muidugi esmajoones prelatuuri noortele usklikele ja neile, kes ennast sellele ülesandele pühendavad, saab osaks see rõõm ja koorem, ennast sellele apostolaadile pühendada. Minu pojad ja tütreid, mõelgem Jumala halastuse peale, mis nii paljude poiste ja tüdrukute hingi kes siiralt elu sügavaimat mõtet otsides ennast teie kätte anda tahaks, et te saaksite neid vormida, nagu üks skulptor savist voolib. Valmistage ringid ja

kateheesiloengud hästi ette ja paluge Püha Vaimu, et ta teie sõnadele kaasahaarava jõu annaks. Võtke julgelt oma sõbrad ja sõbrannad vastu ja alustage nendega apostellikku vestlust, mis neid *suaviter et fortiter* (Trk. 8,19) headuse ja jõuga Kristuse juurde viib.

On muljetavaldav, kuidas Benedictus XVI nõuab, et noorte käest tuleb nõuda suuremeelsust, sest nii on võimalik Kristusele läheneda ja Teda järgida. Äratagem tema sõnade kaja paludes kõrvades ja usaldagem sealjuures Püha Vaimu tegutsemist ja võimet ennast suurte ideaalide teenistusse anda – see on alati noortele eeskujuks olnud, isegi siis, kui tundub, et see südames uinunud on.

Usaldagem ennast püha Raafaeli ja püha Johannese, selle töö kaitsepatroonide hoolde. Palugem ka püha Josemaríat, kes nüüdseks juba

nii palju aastaid tagasi selle tööga
alustas. Kujutagem ette, kuidas teie,
kuidas meie kõik sel viisil kiriku
tulevikku ja tuleviku kristlikku
ühiskonda ette valmistame.

Ma õnnistan teid kogu oma
armastusega!

Teie isa

+ Javier

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-jaanuar-2008/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-jaanuar-2008/)
(12.03.2026)